

Виждамъ хора и лѣца, които съ засмѣни лица отиватъ все къмъ една страна. Нѣщо радостно се е случило въ свѣта и тѣ отиватъ на голѣмъ празникъ.

Събуждамъ се. Ношъта се е минала и азъ чувамъ, че голѣмиятъ училищенъ звънецъ бие. Бѣлиятъ шурецъ се е скрилъ.

Но азъ зная, че щомъ мръкне, той пакъ ще излѣзе и пакъ ще почне да разказва своитѣ чудни приказки . . .

И. Василевъ

Умирающиятъ лѣвъ

Единъ старъ лѣвъ лежеше болень на умирање. Пустинниятъ пѣсѣкъ бѣше неговото царско легло.

Минаха отъ тамъ животнитѣ, които треперѣха отъ него, когато той бѣше здравъ и могъщъ. Бикътъ го мушна злобно съ рогата си, немилостиво го блъсна мечката съ грознитѣ си лапи, вълкътъ жестоко заби въ месата му остритѣ си ногти.

Гордиятъ царъ на пустинята остана гордъ и при смъртѣта си. Той мълчаливо понесе обидата отъ тия твари, отъ които бѣ стократно по-силенъ. Само когато го ритна магарето, лѣвътъ въздихна тежко и дълбоко.